

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase, v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen JUDr. Pavlem Budilem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1964, Vlašim, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2018, č. j. 50 A 72/2017 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Tábor (dále též „stavební úřad“) ve výzvě ze dne 16. 10. 2015, č. j. METAB 49994/2015/SÚ/Mus (dále též „výzva ze dne 16. 10. 2015“), konstatoval, že kontrolní prohlídkou provedenou téhož dne bylo zjištěno, že se na pozemku parc. č. X v katastrálním území Č. nachází stavba užívaná pro parkování osobních automobilů, která byla provedena bez rozhodnutí či jiného opatření stavebního úřadu. Současně vyzval žalobce jakožto stavebníka dle § 134 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2017 (dále též „stavební zákon“), k bezodkladnému zjednání nápravy tím, aby tato stavba nebyla užívána, a poučil jej o tom, že neuposlechnutím této výzvy se dopustí přestupku podle § 178 odst. 2 písm. i) téhož zákona.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 5. 2017, č. j. METAB 23123/2017/SÚ/RMa (dále též „rozhodnutí o přestupku“), uznal stavební úřad žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. i) stavebního zákona, kterého se dopustil tím, že neuposlechl výzvy ze dne 16. 10. 2015, a v období od 30. 10. 2016 do 20. 3. 2017 užíval předmětnou stavbu k parkování osobních vozidel. Za spáchaný přestupek mu uložil pokutu ve výši 20 000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

[3] Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl tak, že ve výroku změnil počátek doby trvání protiprávního jednání ze dne 30. 10. 2016 na den 3. 2. 2017 a doplnil specifikaci vozů, k jejichž parkování byla stavba v rozporu s výzvou užívána. Dále snížil výši uložené pokuty na 10 000,- Kč.

II.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalobce byl potrestán za to, že dle správních orgánů nezjednal nápravu jemu uloženou výzvou ze dne 16. 10. 2015. Stavební úřad tedy nevydal zákaz užívat stavbu dle § 120 stavebního zákona, ale zvolil mírnější postup, když žalobci uložil zjednatí nápravy zjištěné závady, kterou bylo užívání nedokončené stavby zhotovované v rozporu se stavebním zákonem. Krajský soud neshledal, že by výrok rozhodnutí žalovaného vykazoval tvrzené vady. Přestože vymezení skutku v rozhodnutí žalovaného není doslovně totožné s vymezením skutku, o kterém bylo řízení zahájeno, totožnost skutku jako takového zde zůstala zachována; z výroku je rovněž zřejmé, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, kde se tohoto jednání měl dopustit a kdy se ho měl dopustit. Skutek není možné zaměnit s jiným. Předmětný delikt nespočívá v tom, že sám žalobce měl tuto stavbu užívat, ale v tom, že v rozporu s výzvou ze dne 16. 10. 2015 nezajistil, aby stavba nebyla kýmkoliv a jakkoliv užívána. Žádné opatření, kterým by výzvě stavebního úřadu vyhověl, nebylo prokázáno. Žalobce je nadto manželem vlastnice pozemku, na němž je stavba umístěna, a jednatelem a většinovým společníkem společnosti, jejíž vozidla byla v prostoru stavby parkována. S ohledem na své postavení a funkci mohl tedy zabránit, aby zde byla tato vozidla parkována. Z hlediska deliktů odpovědnosti žalobce postačí, že ve vymezeném časovém rozmezí bylo parkování předmětných vozidel v prostoru stavby zjištěno; nebylo nutné, aby zde vozidla parkovala každý den. Vlastní zjištění stavebního úřadu žalobce účinně nerozporoval. Krajský soud nepřisvědčil ani ostatním námitkám žalobce. Pozdější rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění nepovolené stavby a o jejím dodatečném povolení nejsou pro věc relevantní. Rozhodnutí žalovaného není tzv. překvapivým rozhodnutím; žalovaný upřesnil vymezení skutku žalobce. Výzva ze dne 16. 10. 2015 byla dostatečně určitá co do uložení povinnosti zamezit jakémukoli užívání stavby. Správní orgány se dostatečně zabývaly materiální stránkou přestupku. Rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v sobotu dne 26. 8. 2017. Žalovaný se podrobně zabýval výši pokuty a vysvětlil důvody pro její snížení.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že krajský soud postupoval nesprávně, když se ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů a neshledal žádné z pochybení, které stěžovatel správním orgánům vytýkal. Stěžovatel odkázal v plném rozsahu na text žaloby a jejího doplnění.

[6] Dne 8. 11. 2018 obdržel Nejvyšší správní soud podání stěžovatele označené jako „upřesnění kasační stížnosti“. Poukazuje na to, že krajský soud akceptoval výrok rozhodnutí správních orgánů, v němž jsou *de facto* zahrnuty dny, kdy k přestupku jednoznačně a prokazatelně nedošlo, respektive nebyl prokázán. Krajský soud dále nepřipustně rozšířil povinnost stěžovatele uloženou výzvou ze dne 16. 10. 2015. Stěžovatel byl vyzván k tomu, aby stavbu neužíval, nikoliv aby ji zabezpečil před jejím užíváním či tomuto užívání aktivně bránil. Z výzvy tak nebylo zřejmé, jakou nápravu stavební úřad od žalobce požaduje. Parkování vozidel nebylo zjištěno nepřetržitě po celou dobu uvedenou v rozhodnutí. Fotografie byly pořízeny k určitému momentu; nepotvrzují, že k parkování docházelo po celý den. Fotografie neměly být akceptovány jako důkazní prostředky, neboť nejsou objektivní. Snížení pokuty pouze na polovinu nebylo

pokračování

žalovaným vysvětleno. Soud nesprávně tvrdí, že stěžovatel nebrojil proti výši pokuty. To činil, když v odvolání rozporoval tvrzenou nebezpečnost jednání. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí o odvolání, vyjádření k žalobě a obsah správního spisu. S rozsudkem krajského soudu se ztotožňuje. Považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že uvedl-li stěžovatel v základní dvoutýdenní lhůtě alespoň jeden kasační bod, nemá soud povinnost jej vyzývat k doplnění kasační stížnosti; řízení tedy není vydáním usnesení dle § 106 odst. 3 s. ř. s. koncentrováno. V takovém případě je možné kasační stížnost doplňovat v zásadě kdykoli, až do vydání rozhodnutí o ní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 209/2016 - 93, nebo ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 122/2018 - 40).

[11] V samotné kasační stížnosti stěžovatel toliko citoval právní úpravu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., krajskému soudu obecně vytkl, že se ztotožnil s nesprávným procesním postupem žalovaného a jeho právním názorem na věc a ve zbytku odkázal na žalobu a její doplnění, přičemž doslovně zkopíroval část žaloby. Stěžovatel tedy žádným způsobem nekonkretizoval vady v právním úsudku, jichž se měl krajský soud dopustit, či vady řízení před správními orgány. Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované konkrétní skutkové a právní důvody, pro které považuje napadený rozsudek krajského soudu za nezákonný, a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Uvedení konkrétních stížných námitek přitom nelze nahradit zkopírováním žaloby, neboť žalobní námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí, než je rozsudek přezkoumávaný Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za stěžovatele na podkladě jeho žalobních námitek dohledával důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu a domýšlel, v čem stěžovatel spatřuje jejich nesprávné vypořádání ze strany krajského soudu. Tímto by totiž popřel dispoziční zásadu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015 - 45). Neuvádí-li stěžovatel, které konkrétní závěry krajského soudu pokládá za nedostatečné, resp. nesprávné, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti rozsudku krajského soudu pouze v rovině obecné.

[12] Teprve v doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 11. 2018 stěžovatel rozvedl konkrétní výtky proti posouzení věci ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud tedy posuzoval důvodnost kasační stížnosti optikou námitek uvedených v tomto doplnění kasační stížnosti.

[13] Stěžovateli byla uložena pokuta dle § 178 odst. 2 písm. i) stavebního zákona za to, že v rozporu s výzvou stavebního úřadu ze dne 16. 10. 2015, aby nebyla nepovolená stavba užívána, tuto stavbu v období od 3. 2. 2017 do 20. 3. 2017 užíval k parkování osobních vozidel.

[14] Uložením pokuty za deliktní jednání spočívající v neodstranění závady spočívající ve způsobu užívání stavby, která byla zjištěna při kontrolní prohlídce stavby, ve lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu podle § 134 odst. 2 stavebního zákona, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 126/2014 - 36. Konstatoval, že: *„Závadou ve smyslu § 134 odst. 2 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012, které bylo účinné i v době spáchání přezkoumávaného správního deliktu, je i užívání stavby k jinému, než povolenému účelu, nebo jiným než stanoveným způsobem.“* Přestože se v tomto případě jednalo o uložení pokuty za správní delikt dle § 180 odst. 2 stavebního zákona, lze ze zde vyjádřeného právního názoru vycházet i v nyní posuzované věci, neboť uvedený správní delikt je vystavěn na shodných principech jako přestupek, za který byla uložena pokuta stěžovateli, a novela provedená zákonem č. 350/2012 Sb. na znění § 134 odst. 2 stavebního zákona nic nezměnila. Mohla-li být závadou dle citovaného rozsudku nedostatečnost právního titulu k praktikovanému způsobu užívání povolené stavby, tím spíše mohlo být touto závadou užívání nepovolené stavby bez jakéhokoliv právního titulu. Jde totiž nepochybně o závažnější případ porušení zákona, než je pouhé odchýlení se od povoleného účelu užívání stavby, proto lze na podporu tohoto závěru použít logický argument „od menšího k většímu“ (a minori ad maius).

[15] Jestliže stavební úřad v posuzované věci zjistil při kontrolní prohlídce tuto právní závadu (užívání stavby bez povolení), byl oprávněn vyzvat stěžovatele jako stavebníka, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu, a případné nesplnění této povinnosti pak sankcionovat jako přestupek [§ 178 odst. 2 písm. i) stavebního zákona]. Tuto pravomoc stavebního úřadu ostatně stěžovatel nijak nerozporuje.

[16] Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že *„ze shromážděných podkladů zcela jednoznačným způsobem plyne, že žalobce nevyhověl výzvě stavebního úřadu a nezjednal nápravu vedoucí k zanechání užívání předmětné stavby, resp. jejího zabezpečení tak, aby tato stavba nebyla užívána.“* Odkázal přitom na zápisy z prohlídky stavby vyhotovené stavebním úřadem, které jsou založeny ve správním spise spolu s příslušnou fotodokumentací pořízenou při těchto prohlídkách. Proti tomu stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že provedené důkazy nelze považovat za objektivní.

[17] Ve správním spise je založen protokol č. 1, dle jehož obsahu stavební úřad za účelem zjištění dodržování povinností stanovených výzvou ze dne 16. 10. 2015 prováděl operativní kontrolní prohlídky na místě a svá zjištění zachycoval do tohoto protokolu. V období od 3. 2. 2017 do 16. 2. 2017 bylo provedeno celkem 20 kontrolních prohlídek, jejichž výsledek je zde popsán spolu s uvedením data a času prohlídky, jména a podpisu kontrolující úřední osoby. Součástí některých zápisů je poznámka, že byla pořízena fotografie místa. Uvedené fotografie jsou založeny ve spise s tím, že údaj o čase jejich pořízení je na nich vyznačen ručně. Z protokolu č. 1 vyplývá, že v prostoru stavby bylo zaparkováno alespoň jedno vozidlo při celkem 12 kontrolních prohlídkách. Dále je ve správním spise založen protokol č. 2 zachycující průběh operativních kontrolních prohlídek v období od 16. 2. 2017 do 20. 3. 2017. Jednalo se o dalších celkem 20 kontrolních prohlídek. V těchto případech je součástí protokolu fotodokumentace ve všech případech, kdy bylo v prostoru stavby zaparkováno alespoň jedno vozidlo, což bylo zjištěno při celkem 17 kontrolních prohlídkách. Údaj o čase pořízení jednotlivých fotografií je

pokračování

opět vyznačen ručně s výjimkou dne 16. 2. 2017, kdy je tento údaj přímo součástí fotografie (digitální záznam).

[18] Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud neshledává na těchto důkazních prostředcích nic neobjektivního. Právě naopak, oba protokoly dle názoru Nejvyššího správního soudu objektivně zaznamenávají průběh jednotlivých kontrolních prohlídek. Jejich objektivnosti nasvědčuje i to, že je zde zaznamenáno rovněž 11 prohlídek (spolu s fotografiemi), kdy v prostoru stavby žádné vozidlo zaparkováno nebylo. Obraz, který si zdejší soud na podkladě předloženého správního spisu učinil, tedy koresponduje závěrům správních orgánů i krajského soudu. Na základě shromážděných podkladů nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti o tom, že ve vymezeném období byla stavba v rozporu s výzvou ze dne 16. 10. 2015 pravidelně užívána. Stěžovatel ostatně žádné konkrétní námitky, týkající se například nepravdivosti či účelovosti pořízených zápisů či fotografií v kasační stížnosti nevznesl. Obecně je označuje za neobjektivní, aniž by však uváděl, z čeho konkrétně by tato neobjektivnost měla pramenit. Z kontextu je zřejmé, že fotografie byly pořízeny úřední osobou při provádění jednotlivých kontrolních prohlídek. Za situace, kdy nic nenasvědčuje tomu, že by stavební úřad, respektive pověřená úřední osoba měla jakkoliv s fotografiemi založenými ve spise k jednotlivým zápisům z kontrolních prohlídek manipulovat, nemůže zpochybnit hodnověrnost fotografií skutečnost, že datum a čas jejich pořízení byl zaznamenán ručně. V tomto ohledu lze souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel zjištění stavebního úřadu o tom, že vozidla uvedená v protokolech byla ve sledovaném období v prostoru stavby parkována, nijak účinně nerozporoval. Nejvyšší správní soud tomu odpovídajícím způsobem hodnocení důkazu přezkoumal a stěžovatelově námitce z výše popsanych důvodů nepřisvědčil.

[19] Stěžovatel dále namítá, že období označené ve výroku žalovaného zahrnuje rovněž dny, kdy prokazatelně k přestupku nedošlo. Jinými slovy, stěžovatel zpochybňuje určitost výroku co do uvedení času spáchání přestupku.

[20] Je pravdou, že časové určení doby spáchání přestupku bylo vymezeno rámcově jako období od 3. 2. 2017 do 20. 3. 2017, i když stavební úřad neprováděl kontrolní prohlídky každý jednotlivý den tohoto období, respektive ani nebylo zjištěno parkování obou označených vozidel nebo alespoň jednoho z nich při každé kontrolní prohlídce. To však samo o sobě nutně nezpůsobuje vadu ve vymezení skutku. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, je totiž podstatné, aby výrok rozhodnutí obsahoval „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“ (důraz přidán). Ke smyslu vymezení skutku se Nejvyšší správní soud vyslovil dále např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 85/2015 - 25, kde uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkrétní údaň, které skutek charakterizují.“ Je tedy třeba posoudit, zda je časové určení uvedené v popisu skutku v rozhodnutí žalovaného dostatečné a potřebné z hlediska splnění podmínky nezaměnitelnosti skutku s jiným skutkem, tedy přesnosti vymezení jednání, za něž je stěžovatel postihován.

[21] Otázkou vymezení skutku z hlediska nezbytnosti přesného časového určení doby jeho spáchání se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 As 138/2012 - 23, kde uvedl, že: „*Popis skutku je jen slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálními znaky správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za něž byla v dané věci uložena pokuta. Přesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení právně*

významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty daného deliktu, v ostatních případech bude přesná časová specifikace skutku postradatelná a bude moci být nabazena méně přesným určením.“ (důraz přidán)

[22] V případě stěžovatele bylo deliktně postihováno jednání spočívající v nezjednání nápravy požadované stavebním úřadem, tj. v neuposlechnutí výzvy ze dne 16. 10. 2015, aby stavba nebyla užívána. Při vymezení skutku tedy bylo rozhodující konstatování, že v době následující po vydání této výzvy došlo k užívání stavby; precizní vymezení časového úseku, kdy byla stavba užívána (s přesností na dny, hodiny, minuty), nicméně nebylo z pohledu vymezení skutku nezbytné. Objektem přestupku totiž nebylo užívání stavby jako takové, ale porušení výzvy ze dne 16. 10. 2015. Samotná intenzita užívání stavby (ve smyslu, zda se tak dělo ve vymezeném časovém období nepřetržitě či jen v některých dnech a po omezenou dobu) je tedy z pohledu naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 178 odst. 2 písm. i) stavebního zákona a vymezení daného skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku nerozhodná. Podstatné je, že k užívání stavby v rozporu s povinností uloženou výzvou ze dne 16. 10. 2015 došlo. Četnost či intenzita porušení výzvy ze dne 16. 10. 2015 může mít vliv toliko na výši uložené sankce. Skutek byl proto ve výroku rozhodnutí žalovaného z hlediska časového identifikován dostatečně přesně. Nevznikly žádné pochyby o době jednání stěžovatele, která byla pro identifikaci skutku zřejmá. Stěžovatel ostatně ani možnost záměny skutku se skutkem jiným netvrdí.

[23] Nejvyšší správní soud nesdílí ani pochybnosti stěžovatele, že povinnost uložená výzvou ze dne 16. 10. 2015 nebyla dostatečně jasná a že krajský soud tuto povinnost pojal nepřipustně široce. Stavební úřad ve výzvě ze dne 16. 10. 2015 jasně konstatoval, že stěžovatel jako stavebník realizoval danou stavbu bez rozhodnutí či jiného opatření a vyzval jej k bezodkladnému zjednání nápravy tím, aby tato stavba nebyla užívána. Stavební úřad tedy nepožadoval, aby stavbu přestal užívat toliko stěžovatel. Uložil mu zjednat nápravu zjištěného protiprávního stavu způsobeného jím samotným v důsledku realizace stavby bez jakéhokoliv oprávnění, tak, že daná stavba nebude jakkoliv a kýmkoliv užívána. Spočívala-li závada zjištěná stavebním úřadem ve smyslu § 134 odst. 2 stavebního zákona v užívání (nadto nepovolené) stavby bez právního titulu, nemohl stavební úřad postupovat jinak, než vyzvat stěžovatele jako odpovědný subjekt k ukončení užívání stavby *en bloc*. Jedině tak mohl zabránit nežádoucímu stavu, aby nepovolená stavba fakticky nějakému účelu nadále sloužila. Tuto povinnost není dost dobře možné formulovat precizněji než jako úplné „embargo“ na užívání stavby. Volba konkrétního způsobu, jakým splnění této povinnosti zajistí, byla na stěžovateli.

[24] Ze zjištění stavebního úřadu přitom plyne, že stavba byla v rozporu s takto uloženou povinností nápravy nadále užívána, a to ke stejnému účelu (parkování vozidel), který byl popsán již ve výzvě ze dne 16. 10. 2015. Naopak nebylo prokázáno, že by stěžovatel přijal jakékoliv opatření k tomu, aby tomuto užívání at' už preventivně (např. vylepením informace o zákazu užívání stavby, natažením pásky zabraňující vstupu do ní) či dodatečně bránil. Jinými slovy tedy stěžovatel nedbal povinnosti uložené mu výzvou a nadále umožnil užívání stavby a nijak proti němu nezasáhl. V této souvislosti není bez významu, že dle zjištění stavebního úřadu stavbu neužívala neznámá osoba bez vztahu ke stěžovateli, ale jednalo se o užívání ze strany právnické osoby, v níž vykonával stěžovatel funkci jednatele a byl jejím společníkem. Nepochybně tedy měl mandát k tomu, aby zjednal nápravu přímo ve vztahu k této právnické osobě, namísto toho užívání stavby z její strany strpěl. Ani tyto námitky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými.

[25] Snížení výše pokuty vysvětlil žalovaný na straně 6 svého rozhodnutí tím, že došlo ke zpřesnění skutkové věty. Poukázal na to, že nebylo zjištěno užívání stavby ze strany jiné osoby než společnosti, v níž je stěžovatel společníkem a jednatelem, což snižuje společenskou nebezpečnost přestupku, a dále že doba užívání byla prokazatelně kratší, než uvedl stavební úřad v rozhodnutí o přestupku. Samotnou výši pokuty stěžovatel v žalobě skutečně nerozporoval.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno je zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spise.

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu